

РЕШЕНИЕ

№ 28018

гр. София, 12.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 29.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5309** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Р. К. Б., [дата на раждане], гражданин на Н., чрез адв. Т. Б., АК - Р., съдебен адрес: гр. Р., [улица], срещу Отказ за издаване на виза за продължително пребиваване тип „Д“, по Заявление RUN 26000043, подадено на 29.01.2026 г., с правно основание чл. 24и от ЗЧРБ, издадено от В. Б., първи секретар, З. в Посолството на Р. България в Р.- Кралство С. А..

С жалбата се твърди, че Отказът за издаване на виза по заявление за издаване на виза RUN 26000043 е немотивиран, неправилен и незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, защото с представените от жалбоподателя доказателства той е изяснил целта, както и условията на заявеното пребиваване. Искане се съдът да постанови съдебен акт, с който да отмени по жалбата административния акт и да върне преписката със задължителни указания до административния орган за спазването на материалния закон и процесуалните правила, претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят Р. К. Б.,

чрез адв. Т. Б. – редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът В. Б., ПЪРВИ СЕКРЕТАР, З. В ПОСОЛСТВОТО НА Р. БЪЛГАРИЯ В Р. - КРАЛСТВО С. А. – редовно призован, не се явява, не се представлява.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София - град, I АО, 54 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, постановен от Завеждащ консулската служба в Посолството на Р. България в Р.- Кралство С. А. по заявление, подадено на 29.01.2026 г., е отказана виза тип „Д“ на Р. К. Б., [дата на раждане] , гражданин на Н.. Като основания за отказа са посочени: чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – на база направени изявления по време на интервюто и обобщената информация от предоставените документи, съществуват основателни съмнения, че основанието за виза се използва като предлог за мигриране към друга държава членка на ЕС и лицето няма намерение да остане в Република България. Забрана ДАНС.

Към заявлението са приложени автобиография, свидетелство за съдимост, трудов договор, длъжностна характеристика, множество декларации.

По искане на съда, по делото е представено становище от ДАНС от извършената съгласувателна процедура по искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на Р. К. Б.. От становището става ясно, че съгласувателната процедура по подаденото заявление за виза е осъществена от С.-ДАНС, като по електронен път е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Апликантът попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Изразено е отрицателно становище на консулското длъжностно лице, което е подкрепено с обстоятелството, че писмото от Дирекция „Миграция“ съдържало само име и държава, без други идентифициращи данни, които да гарантират, че лицето, което кандидатства за виза и лицето от списъка в писмото съвпадат. Също така, представеният трудов договор е бил без номер и дата, а на проведеното интервю, апликанта не е могъл да обясни какво ще прави в страната и за какво кандидатства. При цялостният анализ на фактите, е установено, че апликанта не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и са повдигнати основателни съмнения относно намерението му да напусне територията на страната преди изтичането на срока на пребиваване.

Становището на Зам. председателя на ДА“НС“ е отрицателно.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, подадена в срок, от лице с правен интерес.

Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ във връзка с чл. 34, ал. 5 във връзка с ал. 3 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /заповеди на Министъра на външните работи и на Посланика в Посолството на Република България в Р.- Кралство С. А./, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК. Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице. Видно от събраните доказателства оспореният акт е обективиран във формуляр, съгласно

чл. 34, ал. 3 във връзка с Приложение № 7 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. В същия формално се съдържат фактическите и правните основания за издаването му, ясна е и волята на органа, който го е издал, съгласно общата разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК. Въпреки това, съдът намира, че в оспорения акт не се съдържат ясни мотиви за постановяването му.

В конкретния случай се касае за отказ от разрешение за продължително пребиваване, а не за дългосрочно пребиваване по смисъла на чл. 23, ал. 1 от ЗЧРБ, поради което административният акт подлежи на обжалване пред АССГ.

Съгласно чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ-разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

Разпоредбата на 15, ал.1 от ЗЧРБ предвижда, че виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Посоченото в издаденият административен акт правно основание за отказа - чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Ответникът не сочи въз основа на какви обстоятелства и удостоверяващи ги доказателства е достигнал до извода, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и е достигнато до основателни съмнения относно намерението му да напусне територията на страната преди изтичането на срока на пребиваване.

Основният спорен въпрос по делото, макар и неизрично поставен от страните е, обвързан ли е бил административният орган от становището на Държавна агенция „Национална сигурност“ при постановяване на процесния отказ, и подлежи ли това становище на проверка от съдебната инстанция. Отговорът на първият въпрос е утвърдителен. С подзаконовата нормативна уредба на чл. 10, ал. 1 (В сила от 01.01.2025 г., изм. - ДВ, бр. 16 от 2025 г., предишна ал. 2 - ДВ № 90/15.10.20213 г.) на Инstrukция № КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявления за издаване на визи е предвидено, че при наличие на едно отрицателно становище от проведеното съгласуване по чл. 9, ал. 1 и 2 Дирекция „К. отношения“ или упълномощеното да взема самостоятелни решения консулско длъжностно лице отказва издаването на виза. Тази възможност не противоречи, както противно се сочи в жалба, на практиката на СЕС по сходни дела, досежно процедурана. С решение на СЕС от 19.12.2013 г. по дело С-84/12 К. се приема, че преценката на индивидуалното положение на кандидата за виза, която се извършва, за да се установи дали дадено основание за отказ не препятства искането му, предполага извършването на комплексни оценки, основани по-специално на личността на този кандидат, на интеграцията му в държавата на неговото местоживее, на политическата, социалната и икономическата ситуация в тази държава, както и на евентуалната заплаха, която той може да представлява, за обществения ред, националната сигурност, общественото здраве или международните отношения на някоя от държавите членки (т. 56). Такава преценка е извършена и тя е в съответствие с т. 1 от диспозитива на цитираното решение на СЕС. Правомощието на ДАНС в настоящата хипотеза е в изпълнение на чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС – Държавна агенция "Национална сигурност" осъществява контролна дейност във връзка с

пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по Закона за чужденците в Република България. Безпротиворечиво в практиката по прилагане на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ във всичките му хипотези, е тълкуването на закона в смисъл, че самото становище на ДАНС не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, тъй като то има характеристиките на акт по чл. 21, ал. 5 от АПК, а законосъобразността му се преценява при оспорване на крайния акт, финализиращ производството.

Разпоредбата на чл. 30, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим определя процедура, според която консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност", освен в случаите по чл. 35, ал. 2. В случая, становището на Дирекция „Миграция“ е отрицателно и въз основа на него е постановен отказ от КДЛ, като в хода на съдебното производство не се представиха нови доказателства, които да го опровергават.

Поради изложеното, неоснователно е възражението в жалбата за липса на мотиви за постановения отказ. Жалбата се явява неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо АО, 54 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. К. Б., [дата на раждане] , гражданин на Н., чрез адв. Т. Б., АК - Р., съдебен адрес: гр. Р., [улица], срещу Отказ за издаване на виза за продължително пребиваване тип „Д“, по Заявление RUH 26000043, подадено на 29.01.2026 г., с правно основание чл. 24и от ЗЧРБ, издадено от В. Б., първи секретар, З. в Посолството на Р. България в Р.- Кралство С. А..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.